॥ धृतराष्ट्र उवाच ॥ अत्राप्युदाहरन्तीममितिहासं पुरातनं । नारदेन पुरा प्रोक्तं शीलमाश्रित्य भारत ।
प्रह्लादेन हृतं राज्यं महेन्द्रस्य महात्मनः । शीलमाश्रित्य दैत्येन त्रैलोक्यञ्च वशे कृतं ।
ततो बृहस्पतिं शक्रः प्राञ्जलिः समुपस्थितः । तमुवाच महाप्राज्ञः श्रेय इच्छामि वेदितुं ।
ततो बृहस्पतिस्तस्मै ज्ञानं नैःश्रेयसं परं । कथयामास भगवान् देवेन्द्राय कुरूद्वह । ४५०
एतावच्छ्रेय इत्येव बृहस्पतिरभाषत । इन्द्रस्तु भूयः पप्रच्छ को विशेषो भवेदिति ।
॥ बृहस्पतिरुवाच ॥ विशेषोऽस्ति महांस्तात भार्गवस्य महात्मनः । अत्रागमय भद्रन्ते भूयएव सुरर्षभ ।
आत्मनस्तु ततः श्रेयो भार्गवात् सुमहातपाः । ज्ञानमागमयत् प्रीत्या पुनः स परमद्युतिः ।
तेनापि समनुज्ञातो भार्गवेण महात्मना । श्रेयोऽस्तीति पुनर्भूयः शुक्रमाह शतक्रतुः ।
भार्गवस्त्वाह सर्व्वज्ञः प्रह्लादस्य महात्मनः । ज्ञानमस्ति विशेषेणेत्युक्तो हृष्टश्च सोऽभवत् । ४५५
स ततो ब्राह्मणो भूत्वा प्रह्लादं पाकशासनः । गत्वा प्रोवाच मेधावी श्रेय इच्छामि वेदितुं ।
प्रह्लादस्त्वब्रवीद्विप्रं क्षणो नास्ति द्विजर्षभ । त्रैलोक्यराज्यसक्तस्य ततो नोपदिशामि ते ।
ब्राह्मणस्त्वब्रवीद्राजन् यस्मिन् काले क्षणो भवेत् । तदोपदेष्टुमिच्छामि यदाचर्य्यमनुत्तमं ।
ततः प्रीतोऽभवद्राजा प्रह्लादो ब्रह्मवादिनः । तथेत्युक्त्वा शुभे काले ज्ञानतत्त्वं ददौ तदा ।
ब्राह्मणोऽपि यथान्यायं गुरुवृत्तिमनुत्तमां । चकार सर्व्वभावेन यदस्य मनसेप्सितं । ४५८०
पृष्टश्च तेन बहुशः प्राप्तं कथमरिन्दम । त्रैलोक्यराज्यं धर्म्मज्ञः कारणं तद्ब्रवीहि मे ।
प्रह्लादोऽपि महाराज ब्राह्मणं वाक्यमब्रवीत् ।
॥ प्रह्लाद उवाच ॥ नासूयामि द्विजान् विप्र राजाऽस्मीति कदाचन । काव्यानि वदतां तेषां संयच्छामि वहामि च ।
ते विश्रब्धाः प्रभाषन्ते संयच्छन्ति च मां सदा । ते मां काव्यपथे युक्तं शुश्रूषुमनसूयकं ।
धर्म्मात्मानं जितक्रोधं नियतं संयतेन्द्रियं । समाशिञ्चन्ति शास्त्रारः क्षौद्रं मध्विव मक्षिकाः । ४५८५
सोऽहं वागग्रविद्यानां रसानामवलेहिता । स्वजात्यानधितिष्ठामि नक्षत्राणीव चन्द्रमाः ।
एतत् पृथिव्याममृतमेतच्चक्षुरनुत्तमं । यद्ब्राह्मणमुखे काव्यमेतच्छ्रुत्वा प्रवर्त्तते ।
एतावच्छ्रेय इत्याह प्रह्लादो ब्रह्मवादिनं । शुश्रूषितस्तेन तदा दैत्येन्द्रो वाक्यमब्रवीत् ।
यथावद्गुरुवृत्त्या ते प्रीतोऽस्मि द्विजसत्तम । वरं वृणीष्व भद्रन्ते प्रदाताऽस्मि न संशयः ।
कृतमित्येव दैत्येन्द्रमुवाच स च वै द्विजः । प्रह्लादस्त्वब्रवीत् प्रीतो गृह्यतां वर इत्युत । ४५९०
॥ ब्राह्मण उवाच ॥ यदि राजन् प्रसन्नस्त्वं मम चेदिच्छसि प्रियं । भवतः शीलमिच्छामि प्राप्तुमेष वरो मम ।
ततः प्रीतश्च दैत्येन्द्रो भयमस्याभवन्महत् । वरे प्रदिष्टे विप्रेण नाल्पतेजाऽयमित्युत ।
एवमस्त्विति स प्राह प्रह्लादो विस्मितस्तदा । उपाकृत्य तु विप्राय वरं दुःखान्वितोऽभवत् ।
दत्ते वरे गते विप्रे चिन्तामीन्महती तदा । प्रह्लादस्य महाराज निश्चयं न च जग्मिवान् ।
तस्य चिन्तयतस्तावच्छायाभूतं महाद्युति । तेजो विग्रहवत्तात शरीरमजहात्तदा । ४५९५
तमपृच्छन्महाकायं प्रह्लादः को भवानिति । प्रत्याह तन्तु शीलोऽस्मि त्यक्तो गच्छाम्यहं त्वया ।